

Pligt over for den Herre, som han tjener, og hvis Rige her paa Jorden han under Ansvar forvalter . . . jeg siger, det er Præstens uafviselige Pligt ved enhver Lejlighed at hævde Kirkens ubetingede Myndighed. Det skønne gamle patriarkalske Forhold, der forhen bestod mellem Sjælehyrden og Menigheden er — desværre! — snart en Saga blot. Og hvis er Skylden? Hvem er det, der nu i Aaringer systematisk har undergravet Kirkens Autoritet og nedbrudt Folkets nedarvede Respekt for dets guddommeligt indsatte Lærere? Er det de saa kaldte Fritænkere? De aabenbare, frække Gudsfor nægttere? Saaledes siges der vel. Men tro det ikke! Nej, det er inden for Kirkens egne Rammer, at Fordærvelsen har fundet Næring. Det er disse ulykkesvangre Strømninger, der under Navn af demokratiske Friheds- og Lighedsbestræbelser er stegne op fra Folkedybet, og som nu har fundet Vej ogsaa til Kirkens hellige Haller . . . og ikke alene ved enkelte ungdommelige Brushoveder, men — desværre! — i den sidste Tid endog ved Kirkens højeste Tillidsmænd. Jeg behøver vist ikke at forklare mig nærmere. De véd sikkert, hvortil jeg her sigter. . . . Men hvorledes skal dette ende? Er det ikke at tage selve Antikristen, Verdens gamle Oprørsaad, i sin Sold? Hvad er